

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ,

ΠΑΙΔΩΣ

Είναι ένα φυσικό αίσθημα, ό υπερβολικός τονισμός του οποίου είναι έξ ίσου επικίνδυνος όσο και ή παραμέλησί του. Το αίσθημα τής αιδούς δέν συνδέεται έκ γενετής με τον άνθρωπο. Το μικρό παιδί χαιρείται όταν είναι γυμνό. Το αίσθημα τής αιδούς όφείλουμε να τό διδάσκουμε στό παιδί, υπό τήν έννοια ότι δέν πρέπει να έκτίθεται γυμνό μ π ρ ο σ τ ά σ τ ο ύ ς ἄ λ λ ο υ ς. Το

κάτω τών 6 χρόνων παιδί δέν καταλαβαίνει τήν έννοια τής λέξεως ντροπή. Το μέτρο τής τιμωρίας, που χρησιμοποιούν μερικοί γονεΐς έπειδή τό παιδί τους έκανε ή είπε κάτι για τό όποιο πρέπει να αισθάνεται ντροπή, είναι άκατανόητο. Το παιδί θεωρεί αύτή τή συμπεριφορά τών γονέων του ως σκληρότητα, και όχι σπανίως άπαντά με πράξεις έκδικητικές.

ΑΞΙΩΣΕΙΣ

Ή Ασφαλώς πρέπει να έχουμε ώρισμένες αξιώσεις από τό παιδί. Ό τρόπος ώστόσο που προβάλλουμε τίς αξιώσεις μας στό παιδί παίζει ιδιαίτερο ρόλο. Μερικά παιδιά συνηθίζουν εύκολα και χωρίς αντίρρησης να έκτελούν αύτά που τους ζητάμε, γιατί δέν έχουν ή και δέν βλέπουν καμμιά δυνατότητα να κάμουν κάτι μόνα τους, χωρίς τή βοήθεια τών μεγάλων.

Διαφορετικά, φυσικά, αντιδρούν τά κάπως μεγαλύτερα παιδιά, που άνακαλύπτουν ότι μπορούν πλέον μόνα τους να κάμουν ώρισμένα πράγματα. Αυτά τά παιδιά δείχνουν μια τάσι να γίνουν ανεξάρτητα, ώστε να μη χρειάζονται τή βοήθεια τών άλλων, πολύ συχνά όμως δέν βρίσκουν τό σωστό δρόμο και κάνουν διάφορα σφάλματα. Έτσι όμως αρχίζουν να μαθαίνουν.

Ό μεγάλος πρέπει να βοηθήση έδω με τήν ύπομονή του, παρακολουθώντας κάποτε άδραγής και χωρίς να άνακατεύεται, έφ' όσον τό παιδί δέν του ζητά τή βοήθειά του, έκτός βέβαια αν πρόκειται για ένα σο-

βαρό κίνδυνο που άπειλεί τό παιδί. Ό μεγάλος πρέπει να ζητή ύπακοή από τό παιδί μόνο στίς έντελώς έπίγουσες περιπτώσεις. Το καλύτερο είναι να έπιτυγχάνουμε αύτό που θέλουμε με μια σύντομη και άντικειμενική συζήτηση.

Η φιλική έκ μέρους μας παράκλησι, ή και μόνο ή ήρεμη διαπίστωση για τήν άνάγκη να γίνη κάτι, δημιουργούν τήν άπαραίτητη για κάθε έργασία άτμόσφαιρα καλύτερης θελήσεως και έξουδετερώνουν από τήν αρχή κάθε αντίστασι που μπορεί να προβάλλη τό παιδί όταν πρόκειται για μια όχι ευχάριστη έργασία. Να τονίζουμε στό παιδί, ότι ή άνάγκη που προκύπτει από τήν πραγματικότητα μας έπιτάσσει να κάνουμε κάτι τό ώρισμένο, και όχι να λέμε στό παιδί (έτσι θέλω), όπως τό συνηθίζουν οί μεγάλοι. Η έξουσία του προσώπου, είτε αυτό είναι ό πατέρας είτε κάποιος άλλος μεγαλύτερος, δέν πρέπει να προβάλλεται σαν κύριος παράγων για όποιαδήποτε αξίωσι που έχουμε από τό παιδί.

(Άπό τό Λεξικόν Άγωγής του Παιδιού, του κ. Π. Άμπλιανίτη)